

som er af forskellige Trossamfund, i Forvejen skal bestemme, i hvilken Tro deres Børn skal opdrages; maaske de aldrig faar nogen Børn, og selv om de træffer en saadan Bestemmelse, maa man dog vel gaa ud fra, at de senere til enhver Tid kan fravige denne Bestemmelse. Den forekommer os derfor aldeles ikke at have nogen som helst principiel Betydning. Derimod er vi ikke stemt for, at § 18 skal udgaa; de Grunde, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) anførte, overbeviser os ikke ganske, og vi maa anse det for forsvarligt, at Forsørgelseskommunen har et Ord at tale med, naar en Person, der er under vedvarende Fattighedsførelse, ønsker at stifte Familie.

Med Hensyn til § 20, Punkt 12, vil vi gerne være medvirkende til Fritagelse for at skaffe Forlovare. Som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds rigtigt bemærkede, er det ganske umuligt for andre Mennesker at bevidne Rigtigheden af de fleste af de omhandlede Erklæringer, navnlig med Hensyn til Punkt 7. Vi har derimod som omtalt i Betænkningen ikke villet deltage i Socialdemokraternes Ændringsforslag om Afskaffelse af Lysning, og den samme Grund, som vi har herfor, nemlig Hensynet til andre, Ægteskabets officielle Side, faar os til med den største Bestemthed at hævde Kravet om tvungent borgerligt Ægteskab. Dette er for os et Principsspørgsmaal. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det her, da det, der kan siges om dette Spørgsmaal, saa ofte er sagt; jeg har ogsaa før her i Salen omtalt det, og det vilde kun blive en Gentagelse, hvis jeg fordybde mig mere deri. Jeg maa sige, at det var en lidt dristig Udtalelse af den ærede Ordfører (Effersøe), at der i Udvalget var opnaaet Enighed om Principerne, thi netop om det, der for os maa være Hovedpunktet i Lovforslaget, var der den største Divergens. Imidlertid har man aldeles ikke i Udvalget villet optage nogen Generaldebat om dette store Spørgsmaal, man har anset det for ganske overflødig; tilsyneladende har ikke et eneste af Venstres Udvalgsmedlemmer villet gaa med til tvungent borgerligt Ægteskab, men jeg gad dog vide, om der ikke i Dag her i Salen blandt alle Venstres Medlemmer skulde findes en eneste retfærdig, der var tro mod Venstres gamle Krav.

I Tilføjelsen til § 29 er mit Navn af en Fejltagelse kommet med. Ærede Medlemmer vil forstaa, hvor urimeligt det er, at det staaar der, eftersom jeg er med til at stille Ændringsforslag om en helt anden Form for hele Kapitlet og derfor naturligvis intet har at gøre med Kapitlet, saaledes som det

foreligger i Lovforslaget, og mindst af alt med det 4de Punkt i § 29. Ved første Behandling af Lovforslaget protesterede jeg paa det stærkeste mod den Bestemmelse, at en Præst skulde have Ret til at religiøse Grunde, at nægte at foretage en Vielse, og som Følge af denne min Stilling kunde jeg selvfølgelig aldrig være med til at foreslaa, at en Præst skulde kunne nægte at foretage Lysning af samme Grunde.

Jeg skal endelig sige et Par Ord om Separationsfristerne. I Modsætning til mere konservativ Synsmaade holder jeg paa, at det er tusind Gange mere moralsk at ophæve et Ægteskab, hvor Forholdet er ødelagt, end med alle Midler at prøve paa at holde det sammen. Naar to Mennesker gør Tilværelsen utaalelig for hinanden, er der ikke nogen som helst Pligt til at forsøge at faa dem til at fortsætte Samlivet. Derfor hilser jeg ogsaa som dette Lovforslags største Fremskridt de forkortede Separationsfrister, og jeg maa i denne Forbindelse nævne som det allerstørste af Fremskridtene, at det nu fastslaas ved en ny Regel, at enhver af Ægtefællerne, naar der hersker dyb og varig Uoverensstemmelse mellem dem, kan kræve Separation ved Dom. Det er sandelig godt, at det ikke i Fremtiden skal være, som det hidtil har været, at den ene Ægtefælle kunde holde den anden fast mod hans Villie, om saa skulde være, lige til Døden. Jeg anbefaler mine Meningsfæller at stemme for Ændringsforslag Nr. 38 til § 53. Ændringsforslaget gaar ud paa, at Ordene „og 6 Maaneder“ udgaar. Vi erklærer os enige med Socialdemokratiet, naar det hævder kun at ville gaa med til, at Separationsfristen forlænges i 6 Maaneder i Tilfælde, hvor der er mindreårige Børn, hvis Fristen efter Folketingets Forslag bliver sat til 1 Aar. Vi ønsker altsaa ikke Separationstiden forlænget. Jeg maa igen gøre opmærksom paa, at det er en Fejltagelse, naar mit Navn er kommet med under Ændringsforslag Nr. 45.

Til Slutning skal jeg kun sige et Par Ord om det, vi savner. Jeg skal her gøre de Ord til mine, som Dansk Kvindesamfund anvendte i sin Skrivelse til Regering og Rigsdag af 16. Marts i Aar: Det har været en stor Skuffelse for Kvinderne, at denne Rigsdagssamling ikke har bragt Lovforslag om Ægteskabets Retsvirkninger. At indføre Ligestilling mellem Ægtefællerne skulde man dog synes var en ganske almindelig Retfærdighedshandling overfor Kvinderne, og jeg tror heller ikke, der er nogen principiel Uenighed mellem Partierne om det Punkt, som er Sagens Kærne. Men hvad er det da for en langvarig og nøjere Prøvelse, som den